

ikke faae dem frem — men faa var der nogle Folk af de Aldre, maaske nærmest her fra Byen, som raabte: „Nei“, og faa satte de en stor Ed paa, „være Koner og Børn tænke I nok ikke paa, naar vi først ere stude“. Jeg tror, at dette er et ganske betegnende Udtryk for den Følelse, der er herskende hos aldre Folk, saa jeg tror, at det ærede Medlem tager feil i sin Opfattelse af disse Folks Stemning. Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at Folketstemningen med Hensyn til Forsvaret ikke er aftagende, jeg tror, at Enhver i sine yngre og kraftige Aar og ogsaa i Mandomsalderen opfatter det som en Pligt at forsvare sit Fædreland, og at han gjør det med Glæde; men jeg kan ikke se rettere, end at den Landstorm, som er foreslaaet, kun vil bevirke, at man fører Masserne til Slagtebanken. Vil man have en Landstorm, saa maa man have Stammerne til dem og ikke lade det bero ved, at nogle af Kongen udnævnte Embedsmænd staa i Spidsen, og at ellers Folkene vælge deres Officerer, før at Landstormen derefter kan føres til Fæstningerne. Det er netop de blodigste Steder, hvor, det vide vi Alle, man allernødigst vil være. Det er jo ikke Andet end at føre disse Folk til Slagtebanken. Denne Landstorm tror jeg ikke kan have praktisk Betydning. Lader os hellere faae det yngre Mandskab noget stærkere organiseret, det gaar jeg med til, men ikke til dette — jeg er fristet til at bruge det Udtryk, som blev brugt af det ærede Medlem fra Randers — Gjøg. Det ærede Medlem udtalte, at man ikke skulde gjøgge for Folket, og han sigtede herved til Forsvaret af Dybbøl og Dannevirke. — Der er et enkelt Spørgsmaal, som vedrører Forsvarsplanen, som jeg nu glemte før i mine Udtalelser, og som jeg nu skal berøre. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Hojnsen) udtalte overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at det var uheldigt ikke at begynde paa Fæstningsanlæg, før man faae Krigen for sig, thi da havde man ikke Tid til at sudsøre dem saa forsvarligt, som det var ønskeligt, ogsaa spjæde det ærede Medlem til, at det var viist ved Dybbøl. Være vi gaaede ind paa, hvad de militære Autoriteter havde forlangt, saa havde Dybbøl holdt sig, og saa var Als ikke bleven tagen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er et altsort stort Ord. Jeg skal ikke udtale mig om, hvad jeg ikke veed Bested om, og jeg kjender ikke Planerne for Forsvaret af Dybbøl, kun Er veed jeg, at Rigsraadet negtede de Bevillinger, som vare forlangte; men jeg skal dog sige, at jeg har en Følelse af, at, dersom man havde anlagt Befæstningerne paa Dybbøl nogle Aar tidligere, vilde de have været endnu uhenfigtsmæssigere, end de vare; thi uagtet man anlagde Forskandsningerne paa Dybbøl meget nær ved Krigens Udbrud, maa dog enhver Militær indrømme, at der var den væsentlige Mangel ved Forsvaret af Dybbøl, at Dybbølstandskerne ikke vare beregnede paa et Flanke-

angreb, men kun paa et Frontangreb, og tillige, at Broager ikke var forsvaret. Det var dog den almindelige Mening i Slesvig — jeg kan godt huske det fra den Tid —, at Angrebet netop vilde foregaa, som det skete. Man vidste, at Preusserne vilde gaa til Broager og Flankestillingen, og det vidste sig jo, at de derfra ikke alene kunde flankere venstre Fløi, men endog kunde bestyde hele Forsvarslinien op til højre Fløi, til Skandserne Nummer 9 og 10. Havde man altsaa anlagt Forskandsningerne nogle Aar i Forveien, vilde de vel have været endnu uhenfigtsmæssigere. Jeg tror saaledes, at der ikke er Grund til at staa paa, at vi skulde bygge permanente Fæstninger, og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har Ret i, at det vilde være bedst at sætte Punktum ved den foreløbige Befæstning af Kjøbenhavn. Saa kunne vi, naar Tiden kommer, om den nogensinde kommer, opkaste de Anlæg, som ere nødvendige. Men jeg tror, som sagt, at vi skulle give Tid, saa længe som det er muligt, thi det kunde jo være, at vi ellers kunde blive haardt stufede, naar Fienden var der. (Udbrudelse.) Sa viist er det mit Naab, at der ingen Forskandsninger skal komme. Jeg vil slutte saaledes, som flere andre ærede Medlemmer have sluttet, at jeg ønsker, at der maa ske et virkeligt loyalt og alvorligt Arbejde for at fremme Rerrevisionen, thi jeg erkjender, at der er Mangler ved Hærloven; men samtidig vil jeg bede ærede Medlemmer, som komme ind i Udvalget, om de ville besidde sig paa, ikke at rokke for meget ved det Bestaaende. Jeg tror, at det vil være let at afhjælpe den Mangel, der er tilfiede, navnlig paa Befalingsmænd, idet jeg tror, at der er saa mange gode Kræfter i Folket, at vi deraf kunne faae det tilstrækkelige Antal værnepligtige Befalingsmænd. Jeg skal altsaa fra mit Standpunkt ikke gjøre Strife i denne Sag, og jeg tror at turde sige, at, om end Meningerne ere delte, være dog Alle et alvorligt Ønske om at komme tilende med den, idet der visnok er en almindelig Følelse af, at vort Forsvars Ordning kun lider ved saaledes Aar for Aar at blive studt ud, ligesom jo ogsaa Officererne lide ved denne Uvished, da de ikke vide, om de ere hjøbte eller folgte, saaledes som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. B. Semsen) sagde. Jeg vil ønske, at man med Alvor vil tage fat paa denne Sag, og det glæder mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har tilsagt Regjeringen Pulsklub og Trofklub, skjøndt det er muligt, at jeg i enkelte Henseender kan blive nødt til at gaa imod ham. Det er imidlertid en Sag for sig. Hovedsagen er, at vi Allesammen vilde arbejde og vise, hvad vi ville. Jeg vilde ønske, at det eventuelle Udvalg vilde arbejde i den Retning, og at saavel dette Thing som det andet Thing vilde arbejde med, og jeg haaber da, at Regjeringen vil